

NOVINKY

26

Červenec-září
2020
ZPRAVODAJ SO
ročník 6

*

www.so-novinky.obadalek.cz

Web sponzoruje Václav Obadálek - Bobr.

JEDNOU SKAUTEM - NAVŽDY SKAUTEM

Dvacáté šesté elektronické číslo, web v řádném provozu.

OBČASNÍK

OBSAH

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Zápis ze schůzky Pražské družiny SO.
Fotoreportáž Hanácké družiny SO.

INFORMAČNÍ ZDROJE

Vzpomínka na 2. náčelníka R. Plajnera.
Letošní Ivančena ve stínu pandemie ...

ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY

Br. Eduard Marek - Hroznýš na předávání cen
Českého Iva - předával cenu Tereze Ramba.

HISTORICKÉ OHLÉDNUTÍ

Zajímavé knihy o J. Foglarovi a E. T. Setonovi.
Jak proběhl Trignis 2020.

NAVŽDY ODEŠLI

Stanislav Procházka – Standa z Loun.
Miloslav Stingl – Mauglí z Prahy.
Jaroslava Vejrová – Bába z Kuklen.
Karolína Kubátová – Kája z České Lípy.
Miroslav Klepáč – Mírek z Brna.

PŘED UZÁVĚRKOU

Skromné oslavy osvobození Plzně.

*Ano, s úsměvem to jde
lépe, zvláště když skaut-
ky a skauti "jsou veselé
myslí".*

„Asi si ještě neuvědomuješ, jak nesmírně záleží na osobním styku. Žádná hromada pravidel a písemností nemůže ani z poloviny nadchnout muže a kluky tak, jak to zvládne přátelství – a Ty se svým úsměvem to zvládneš senzačně.“ (R. B. Powell)

ODDÍLOVÉ ZPRÁVY

Schůzka Pražské družiny SO dne 11. února 2020

Únorovou schůzku jsme zahájili Junáckou hymnou několik minut po šestnácté hodině.

Rádkyně družiny přivítala přítomné a začala tradičně citáty:

„Žít, to je nejvzácnější věc na světě, neboť většina lidí jenom existuje.“

Oskar Wilde

„Představte si to ticho, kdyby lidé říkali jen to, co vědí.“

Karel Čapek

„Není nic těžšího než vyjádřit významnou myšlenku tak, aby jí každý rozuměl.“

Artur Schopenhauer
(německý filozof)

Na obligátní dotaz kdo dnes napíše zápis, se nikdo nehlásí, což Amálku velice mrzí.

Nechala se slyšet, že si připadá jak na družinovce dětského oddílu, kde se také většinou nikomu do zápisu nechce. Přitom si jistě většina přítomných uvědomuje, že kronikové zápisy jsou nesmírně důležité. Svědčí o činnosti družiny, zachycují některé životní události členů a jsou důležité nejen pro současné členy, ale jistě i pro ty nové. Časem budou zápisky historicky cenné tak, jako ty od našich předchůdců.

(Věřte, že je nesmírně trapné, doprošovat se o zápis do kroniky a myslím si, že pokud nemáme stálého kronikáře jako byl Grizzly, je naší povinností se o zápisy podělit. Amálka)

Bratr Dolfi přinesl vlastnoručně vyrobený svíček, abychom mohli zapálit svíčku za zemřelé členy naší družiny.

Včera jsme se rozloučili s bratrem Jírou Vodenkou, zemřel v pondělí 3. února po delší nemoci ve věku 97 let.

9. ledna nás nečekaně opustil bratr Pluto – Vladimír Pechar ve věku 88 let. Je to pro nás o to bolestnější, že zemřel jen dva dny po naší lednové schůzce, na které byl zdrav a vesel.

Vzpomenuli jsme a uctili jejich památku minutou ticha.

Radostnější část schůzky je věnována oslavencům - únor nám přináší hned dvě významná výročí:

bratr Petr Jeschke – Derviš – oslavil 5. 2. pěkných 80 let
sestra Hana Dvořáková zítra dovrší úžasných 90 let

Hanka upekla výbornou štolu, slané dobřůtky a donesla láhev šampaňského na symbolický přípitek. Amálkou doplnila dobrotu od Hanky jednohubkami a donesla minidortíčky. Byl toho plný stůl a všichni jsme si pochutnali. Nechybělo ani kafičko a čaj na zapití;

v březnu oslaví narozeniny

bratr Adolf Socher – Dolfi – 87 let
bratr Eda Marek – Hroznýš – 103 let
bratr Miloň Lom – Tom – 89 let

v dubnu

bratr Karel Kunca – Orel – 93 let
sestra Jitka Duchoňová – Sojka – 85 let
bratr Josef Jedlička – Bagheera – 83 let

Všem oslavencům přejeme hlavně pevné zdraví a nějaké to štěstíčko.

Amálka připomněla blížící se Den zamyšlení - 22. 2. 2020; **Den zamyšlení – dříve Den sesterství** - slavíme již od roku 1926, od 4. Světové konference WAGGGSu v USA.

V sobotu 22. 2. 2019 bude tradičně od 7.30 hod v kostele sv. Ignáce mše za sestru Aničku Švecovou – bývalou vůdkyni střediska LUX Junáka.

Od 9.30 hod se v zázemí (vchod je z Ječné ulice) bude konat beseda s pokračováním čtení vzpomínek na Roberta a Olave B.P., spojená s pohoštěním z vlastních zdrojů. Ukončení kolem 13. hodiny

Organizační podporu poskytuje Klub oldkautů „38 Ječná“ pražského střediska „Maják“

Na Křižovatce je článek ke Hře pro Den zamyšlení – letošní téma je Rozmanitost, Rovnost, Začlenění.

Bratr Dolfi připomíná blížící se vzdělávací setkání Trignis 2020, které se koná o víkendu 6. – 8. března 2020 v Salesiánském divadle.

Trignis 2020

víkend 6.–8. března 2020
Salesiánské divadlo, Praha

celostátní skautské vzdělávací setkání – téma: *duchovní život v současném světě*

pořádá ODV, LŠ Protos a ORJ Praha 2 | trignis@skaut.cz | přihlášky: <https://trignis.skauting.cz>

Amálka vyřizuje pozdravy od sester a bratří, kteří se již nemohou účastnit našich schůzek: Kendy Skálové, Zdeny Witmayerové, Sojky Duchoňové, Radima Bureše, Norka, Miloňe Loma, Kamzíka, Robina Chodounského, Rogera Vondráška a pozdravy posílají i Ti, kteří jsou dočasně indisponováni – Hana Bouzková, Dáša Housková, Míťa Bláhová, Ivana Zelinková, Hrabalka Šerclová, Madla Kúsová a Minewakam.

Amálka je se všemi v kontaktu a těm, kteří nejsou na webu, předává informace telefonicky, nebo poštou.

Bratr Derviš podává návrh na přijetí nového člena SO

Jedná se o bratra Ing. Jaroslava Bicana – Kwanga, ze 77. střediska Rod sovy z Prahy 10. Amálka přečetla jeho skautský životopis. Po přečtení bylo většinou hlasů doporučeno členství v SO. (Dvě členky se zdržely hlasování, proti nebyl nikdo.) Doporučení předá rádkyně družiny v březnu na oddílové radě. Doporučení bratra Husníka, kterého jsme schválili vloni po termínu, již bylo sestře vůdkyni předáno.

Hlavní programem dnešní schůzky byla přednáška bratra Václava Nehasila na téma Fyzika povrchů.

Vaškova práce spočívá mimo jiné v testování biokompatibilních materiálů používaných například pro výrobu kloubních náhrad, kterými je možno nahradit kloub poškozený úrazem nebo například v důsledku artrózy. Sleduje se stabilita těchto materiálů v prostředí podobném lidskému organismu a počátky růstu kosti na jejich površích, což je proces důležitý pro přirůstání umělého kloubu k původní kosti.

Také jsme se dověděli jak je to s výfukovými plyny u aut a že nám fyzika může pomoci zlepšit ovzduší.

Povídání to bylo zajímavé, doplněné o obrázky a grafy, které si Vašek připravil, a tak jsme opět využili projektor v Celnici. Bratr Mánek dostal za úkol posouvat obrázky a šlo mu to dobře.

Většina z nás netušila, že nám fyzika povrchů může být tolik prospěšná a že se dotýká tolika oborů.

Vašek pak ještě zodpověděl několik dotazů. Všichni jsme mu poděkovali potleskem a jsme zase o něco moudřejší.

Na květnovou schůzku jsme odsouhlasili, že se Derviš pokusí pozvat bratra Bicana, který má zajímavé povídání o expedici plachetnicí do Země Františka Josefa, které se sám účastnil. Tak snad to vyjde.

Dnešní schůzku jsme ukončili Večerkou krátce po 17:30 hod. Účast byla opět nevídaná – 20 členů, bezva.

Příští družinová schůzka bude na Celnici v úterý 12. 5. 2020 v 16:00 hod.

Zapsala Amálka, doplnil Vašek

Hanácká družina v akci 13.2.20

nový člen br.Vrba-Jerry

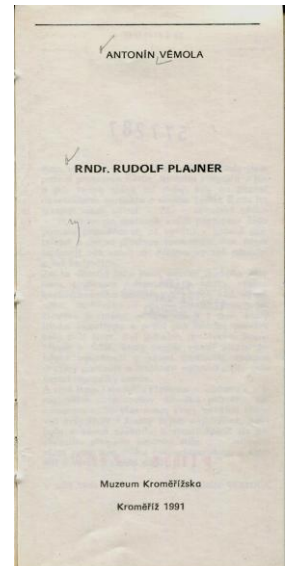
Družina koná pravidelné schůzky, na kterých nechybí písničky při kytáře.

Informační zdroje

Rádce 10. dužiny SO RNDr. Rudolfa Plajnera, Zlínský kraj, br. Dušan Janík – Amphora připomíná, že před 100 lety obdržel br. R. Plajner vyznamenání „Za čin junácký“.

Druhý náčelník Junáka bratr Rudolf Plajner se narodil dne 5. dubna 1901, takže 120 výročí bude napřesrok.

Na podzim 1916, po návratu z tábora na Lipnici, vstupuje do skautské družiny, kterou založil a vedl Jirí Wolker. Skautský tábor na Lipnici vedl sám zakladatel skautingu v ČSR prof. A. B. Svojsík. Ještě téhož roku skládá Rudolf Plajner zkoušku nováčkovskou a slib, v roce 1917 druhotřídní zkoušku a v roce 1918 zkoušku prvotřídní.

V roce 1918 byl jako skaut ve službách národní revoluce. Se svou družinou se vydal pěšky do Prahy k uvítání prezidenta T. G. Masaryka a stal se členem předatelského sboru.

V roce 1919 složil zkoušku vůdcovskou a byl pověřen vedením sboru skautů v Prostějově.

V roce 1919 ukončil středoškolská studia maturitou a vyznamenáním. Je imatrikulován na brněnské technice, fakultě elektroinženýrství. V Brně sloužil skautingu jako sborový vůdce. Jako delegát se účastňuje ustavujícího sjezdu Svazu skautů v Praze.

V roce 1920 mu byl udělen zlatý stupeň odznaku „Za čin junácký“ za záchranu tří tonoucích dětí. Přečtěme si o tom dopis pana Petra Konšela, obchodníka z Brna-Králova Pole, datovaný 19. 1. 1920 a otištěný později v novinách. Pan Konšel píše:

„V sobotu 17. tohoto měsíce šla moje paní s třemi dítky podívat se na rozvodněnou Svatku poblíž Brna. Děti si hrály a nejstarších hoch, dvanáctiletý, vytahoval z vody dívkou. Naneštěstí spadl do prudce tekoucí řeky, po jejíž hladině pluly ledy. Druhý bratříček se sedmiletou sestřičkou chtěl tonoucímu pomoci, ale malý chlapec, nahnuv se příliš, strhl sebou do vln i děvče. Žena zaslechla slabý výkřik a když viděla, že děti spadly do řeky, omdlela.

Na protějším břehu kráčel mladý pán a uzřev děti ve vodě, odhodil kabát, skočil do proudu a plaval za tonoucími. Podařilo se mu chytit mladšího syna a dceruška a připlout s nimi s nadlidskou námahou ke břehu. Držel každého v jedné ruce a bohužel nemohl se dostat na břeh. Proto zmizel znovu i s dětmi pod vodou. Konečně se o kus dál objevil znovu statečný zachránce u břehu a podal děti právě se vyskytnuvšímu panu Soldátovi. Křikem mé ženy, která se zatím probrala z mdloby, bylo přivoláno několik lidí, ale nikdo se neodvážil pomoci třetímu tonoucímu. Sotvaže pan zachránce vylezl na břeh, prosila ho žena se sepnatýma rukama, aby vytáhl i druhého chlapce. Uslyšev, že je ve vodě ještě jeden, skočil opět do ledového proudu, ale nával vln

ho strhl, takže na hodnou chvíli zmizel. Všichni přítomní mysleli, že je již po něm veta, když tu se vynořila asi padesát metrů po proudu jeho hlava a kousek před ní čepice mého syna a on sám, chvílemi vyneseny vlnou na povrch. Zachránce, ač už zápasem zcela vysílen, přece s námahou chytil poloutonulého chlapce a nemoha se pro slabost a krvácení dostat ke břehu, obrátil se na znak a s tonoucím na prsou čekal na pomoc. Přivolaným vojínem byli oba vytaženi z vody. Zachránce klesl na břehu vysílením, byl odnesen do blízkého domu, kde se po půlhodině probral. Lékařskou pomocí podařilo se přivést i mého neopatrného syna k životu a zachránit tak před smrtí.

Zachránce však zmizel beze stopy. Během poskytování první pomoci však nalezen byl v kabátě pana zachránce nýt s legitimací Akademického spolku Hus v Prostějově a legitimací skautskou. Tak byl v něm zjištěn pan Rudolf Plajner, brněnský student a skaut z Prostějova. Navštívil jsem ho na technice, abych mu poděkoval a dal odměnu. Energicky, ale se vši slušností odmítal obojí. Byla prý to jeho povinnost, plnil jen skautský zákon a slib. A poněvadž jsem se dověděl, že skaut za vykonaný dobrý skutek odměnu nepřijme, posílám jeho jménem tisíc korun spolku „Komenský“.

Tolik dopis. Přes všechnu skromnost odměna Rudolfa Plajnera neminula. Město Prostějov mu udělilo stipendium 1000 Kč, aby mohl pokračovat ve studiu. Byl z chudé rodiny a živil se kondicemi.

Dopisem kanceláře prezidenta republiky Č.D. 983/20 ze dne 9. února 1920 se státním známkem v záhlaví bylo oznámeno

„Panu
Rudolfu Plajnerovi,
posluchači čes. vysoké školy technické v Brně a
vůdci junáků – skautů
v Prostějově.

President republiky vzal s obzvláštním zájmem na vědomí zprávu o zachránění Vámi tří dítek od smrti utonutím, s nasazením vlastního života, a vyslovuje Vám za tuto krajní Vaši obětavost svoje uznání a pochvalu.

O tomto rozhodnutí pana prezidenta podepsaná kancelář Vás vyrozumívá s tím podotknutím, že z rozhodnutí pana prezidenta dostane se Vám jako upomínka na tento hrdinný čin stříbrných hodinek, opatřených faximilen pana prezidenta a datem

17. ledna 1920.
kancelář
prezidenta republiky“

Letošní Ivančena ve stínu pandemie ...

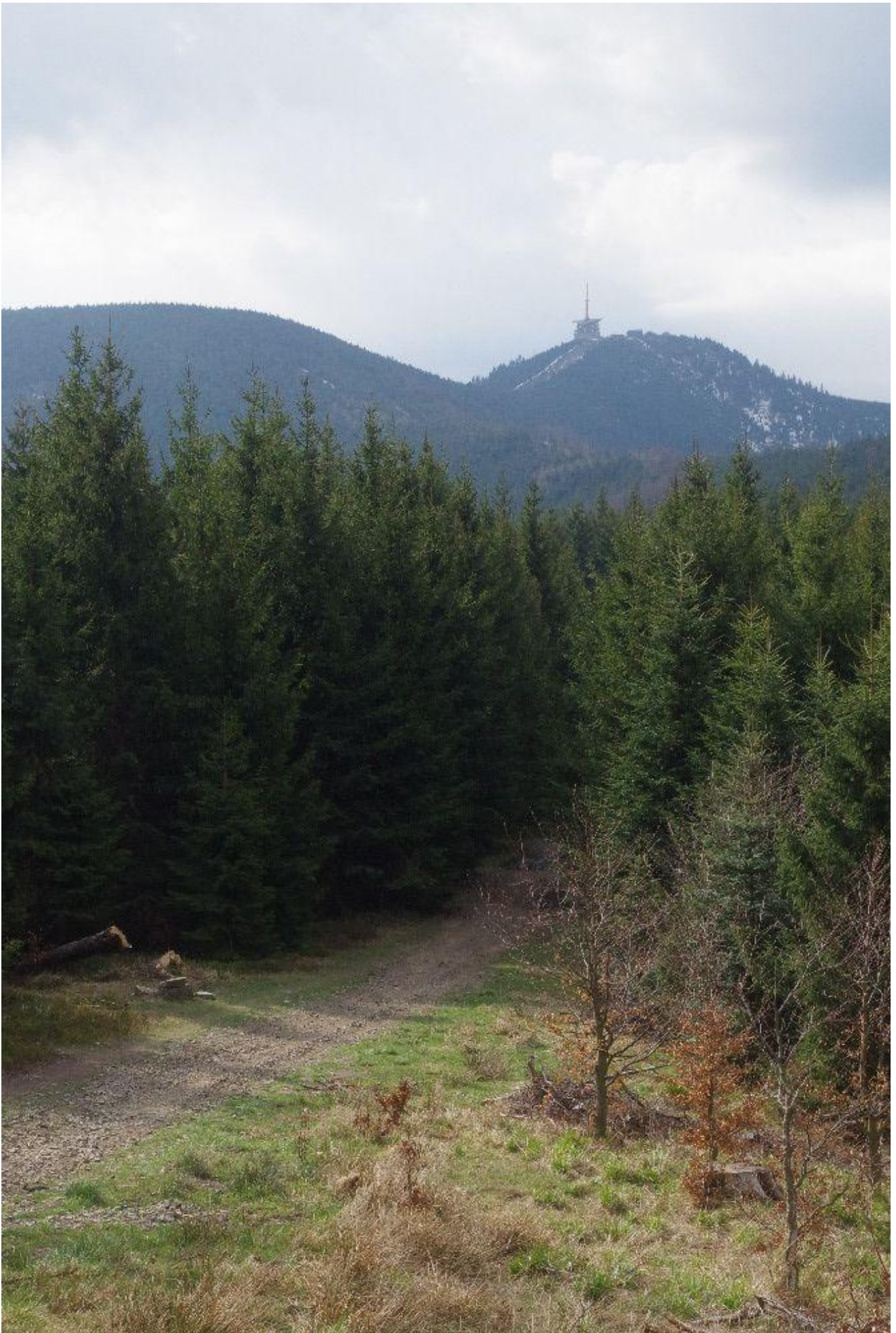

Br. Tomáš Foldyna - Drákula posílá fotografie z letošní dubnové Ivančeny, která se z hromadné akce stala individuální, kdo mohl a chtěl, mohl ji navštívit, ale jinak slavnostní nástup byl přesunut na 10. 10. 2020.

Mohyla na Ivančeně byla založena 6. října 1946, takže každý rok kromě jarního probíhá i podzimní výstup, tentokrát však snad ve větším, pokud situace umožní.

Každoroční pietní akt na místě zavraždění skautů v Polsku se však konat nemohl s českou účastí, neboť jsou stále uzavřené hranice, do polského Cieszyna bychom se nedostali, navíc konání takovýchto shromažďovacích akcí je stejně omezeno. Br. Zbyszek Lajczyk - Sidžo však komunikoval s polskými Harcery, kterým děkujeme, slíbili totiž, že u pamětní desky zapálí svíčky. O důvod více, proč udržovat mezinárodní spolupráci. Ať žije mezinárodní dimenze skautingu!

Takto vyjádřili v polské části Cieszyn u památníku naši skauti a skautky a polští Harceři poctu v r. 2019.

Zajímavé zprávy

br. Edward MAREK - Hroznýš
v České televizi _ 7. 3. 20
narozen 17. března 1917

Jako prominentní host
předal br. E. Marek cenu
Českého Iva T. Ramba.

Historické ohlédnutí

EVANGELIUM PODLE...

□ Úvodem

Na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy působí profesor Pavel Hošek ThD. (*1973) jako vedoucí katedry systematické teologie, filozofie a religionistiky. Pavel Hošek je kazatelem Církve bratrské a viceprezidentem České křesťanské akademie. Zabývá se vztahem teologie a kultury a religionistickým výkladem krásné literatury. Je mimořádně plodným autorem.

Nás skauty mohou zaujmout jeho dvě publikace *Evangelium podle Jaroslava Foglara* (Centrum pro studium demokracie a kultury, 2017) a *Evangelium lesní moudrosti, Duchovní odkaz zakladatele skautingu Ernesta Thompsona Setona* (Centrum pro studium demokracie a kultury 2019), a nepochybně také třetí kniha, u které Pavel Hošek působí jako editor, *Duchovní rozměr fenoménu Foglar* (Dingir, Praha 2018). Tato kniha obsahuje příspěvky šesti autorů politologa profesora Stanislava Balíka PhD., politologa a historika Zdeňka Bauera, lektora, editora a rešeršera Mgr.

Petra Dvořáka PhD., vědeckého pracovníka Filozofického ústavu AV ČR docenta Paedr. Emanuela Hurycha PhD., kinantropologa a filozofa sportu profesora Ivo Jirásků PhD., a rekreologa a filozofa PhD. Tomáše Vučka. Pavel Hošek je mimo jiné také členem *Sdružení přátel Jaroslava Foglara*.

□ **Autor Foglar**

Jaroslav Foglar svým literárním dílem a svým působením jako zkušený vůdce pražské skautské Dvojky oslovil a stále oslovuje především mladou generaci, skauty i ty, kteří skauty nikdy nebyli, a stává se pro ně pojmem. Mnohým mladým lidem dokázal svým dílem ovlivnit i život v dospělosti. Nejsem expert na Jestřába a proto si dovoluji zmínit jen několik jmen významných skautských osobností, těch, svým způsobem expertů na Jestřába – spisovatele Miloše Zapletala – Zeta, člena Jestřábovy Dvojky Jiřího Zachariáše – Pedra a zesnulého skautského sběratele a velkého obdivovatele Jestřába Václava Noska – Windyho, které jsem měl příležitost osobně blíže poznat. Samozřejmě znalců díla a života Jaroslava Foglara – Jestřába, ať již z řad skautských či „civilních“, je více. Uvádět jejich jména však není účelem této krátké úvahy, jejímž cílem je především a hlavně upozornit na tři zde představené Hoškovy publikace. Navíc, Jaroslav Foglarovi je věnována zcela mimořádně rozsáhlá knižní i časopisecká literatura a to nejen z pera znalců, ale i obdivovatelů a členů různých foglarovských klubů a sdružení. Mnohé z toho lze nalézt na internetu, popřípadě i v odkazech na použitou literaturu v této úvaze citovaných publikací. V těchto souvislostech přemýšlím o tom, zda Hošek byl či dokonce stále je skautem, jestliže se rozhodl vedle svých ostatních publikací se právě Foglarovi věnovat. Taková informace mi zatím uniká, i když jisté náznaky existují. Možná jsem ji někde přehlédl, a budu rád, pokud se to od někoho dozvím. Traduje se totiž také, že Hošek býti skautem již nestihl a tak možná byl odkojen především Foglarovými bobříky?

□ **Evangelium podle Jaroslava Foglara**

První Hoškova kniha je nazvána *Evangelium podle Jaroslava Foglara* (uvádím jednotlivé kapitoly *I. Fenomén Foglar očima literárních vědců, pedagogů a religionistů, II. Foglarova životní pouť, III. Celistvost foglarovského světa, IV. Foglaring jako funkční ekvivalent náboženství, V. Mystické motivy ve Foglarově literárním díle, VI. Foglarovo literární dílo ve světle Tolkienovy teorie pohádkových příběhů, VII. Foglarovo dílo ve světle Lewisova pojetí proměňujících účinků četby, VIII. Nevyhnutelné troskotání, Epilog: Muž Boží a mužové církve*). Pavel Hošek se pokouší vysvětlit výchovné působení Jaroslava Foglara – Jestřába z náboženského hlediska na podstatě spirituality a to nejen v jeho skautské činnosti jako vůdce proslulé pražské Dvojky, ale i ve vztahu k ostatním dětem a mládeži. Hošek označuje tento *jev* či *fenomén* jako *foglaring*. Jak je uvedeno v předšádce knihy, Hošek se v této knize snaží vyjádřit charakteristické rysy *foglaringu*, to znamená duchovní podstaty Jestřábem rozpracované výchovné metody, která byla nesporně jednoznačně a smysluplně ovlivněna skautským hnutím, a o které tudíž lze svým způsobem prohlásit, že povstala ze skautingu, jakkoliv pak zasáhla i neskautskou mladou generaci. Tím nijak nesnižují Foglarův zpětný přínos skautingu, což je možno vyjádřit stručně jako *skauting Foglarovi, Foglar skautingu*. A lze dodat, že, v době nacistické i komunistické totality, *nebyl-li skauting, nebyl ani Foglar*. Tím je snad řečeno vše. Takže vzájemný vztah Foglara a skautingu je zcela evidentní. Je současně třeba upozornit, že Foglar žil v době, kdy první bod původního Svojsíkova skautského slibu na rozdíl od slibu Baden-Powella vyjadřoval věrnost Československé republice – *milovati vlast svou, republiku Československou a sloužiti jí věrně v každé době* – a nikoliv Bohu a králi, což nejen mělo své opodstatněné historické důvody, ale dokonce nalezlo odezvu v jednání a chování skautů a skautek za obou totalitních režimů a odporu proti nim. Z uvedených souvislostí lze odvodit, že Foglar Svojsíkův skautský slib zřejmě bez výhrad přijal za svůj. Odráželo se to nepřímě i v jeho literárním díle a působení v oddíle. Kniha je zakončena krátkým doslovem, ve kterém píše Jiří Polák o Foglarově *(ne)spiritualitě*.

□ **Evangelium lesní moudrosti**

Druhá Hoškova kniha *Evangelium lesní moudrosti* (po krátké předmluvě a obsáhlém úvodu následují jednotlivé kapitoly nesoucí názvy *I. Setonův život, II. Setonovo dílo, III. Setonovo evangelium, IV. Odpověď Setonovi, V. Bilance*.) diskutuje duchovní odkaz jednoho ze zakladatelů skautingu Ernesta Thompsona Setona. Seton své duchovno ve své podstatě opírá o indiánskou spiritualitu, ze které vychází a na které vytváří svou *lesní moudrost*. Hošek považuje Setona za filozofa a duchovního učitele. Z Hoškova díla, ve kterém je Seton podrobně charakterizován duchovně, duševně a lidsky, se mi v podstatě nabízí přímé odvození a pochopení jistých souvislostí,

proč byl u nás již za první republiky oblíbenější spíše Setonův skauting než skauting založený britským generálem Robertem Baden-Powellem, jak o tom píše i Rudolf Plajner ve svých historických spisech, a současně také proč již tolik předválečných skautů tíhlo ve své politické orientaci doleva, někteří k sociálním demokratům a mnozí dokonce ke komunistům. Vybavuji si v těchto souvislostech známou knihu Miloše Seiferta *Přírodou a životem k čistému lidství* (1920), ve které tento autor vyjadřuje mimo jiné svůj negativní vztah k Robertu Baden-Powellovi, světově respektovanému zakladateli skautského hnutí. Seton byl zcela evidentně Seifertovi ideově bližší a přijatelnější než Baden-Powell. Český skauting možná proto tvoří jistou výjimku, pokud někteří skauti a skautky vnímali již před druhou světovou válkou Setona poněkud příznivěji než Baden-Powella? Naproti tomu zahraniční skautská literatura uvádí ve své většině jako zakladatele skautského hnutí Roberta Baden-Powella a často jen okrajově zmiňuje E. T. Setona, ačkoliv je dobře známo, že právě Baden-Powell převzal do svého *Skautingu pro chlapce* (1908) mnohé z tematicky blízkého vznikem staršího díla Setonova, které mu Seton nezištně poskytl, aniž Seton citoval a jemu poděkoval. Je to pro mě určité vysvětlení, které mi při studiu některých našich a zahraničních skautských historických a metodických textů stále unikalo. Tragické důsledky působení některých levicově orientovaných skautů a skautů-komunistů v našem skautském hnutí a ve společnosti vůbec zejména po 2. světové válce nejen moje generace zažívala velmi dlouho a vyrovnat se s nimi bylo velmi obtížné. Konec konců, nepodařilo se to dodnes, jak uvádí Karel Lešanovský – Kay ve své studii *Komunismus a skauti – komunisté* (2014), jakkoliv už tento problém delší dobu stojí mimo zájem nejen mladé skautské generace, ale i větší části naší společnosti.

Ve skautském filmu *Hledání lilie* zazněla z úst jednoho skautského činovníka, že ještě v poválečném období byl český skauting v podstatě vojenský dril ve vazbě na Baden-Powella. Na to reaguje oldskautka Dáša, která říká, že podle ní nešlo o dril, ale že to byla otázka kázně. S jejími slovy jednoznačně souhlasím. Já pamatuji předválečný a poválečný skauting, skauting z let 1968–1970 a také skauting od listopadu 1989. Nikdy jsem ani u vlčat ani u skautů nezažil nějaký vojenský dril a přístup, na který poukazují a odvolávají se někteří odpůrci Baden-Powella a, jak patrně z citovaného filmu, někteří skauti z relativně mladší generace. On totiž skauting oné kritizované doby se skutečně opíral o určitý vnitřní řád a pořádek, kázeň, úctu ke státní vlajce, úctu ke skautským symbolům a skautskému kroji, pevný a samozřejmý řád fungující i na táborech. Konec konců, nebylo to ve své podstatě nic jiného, než k čemu byla tehdy vedena mládež ve školách všeho typu a vlastně celá společnost také v Sokole i jinde. Při tělocviku jsme každou hodinu zahajovali několikaminutovým pochodem v trojstupech. Dokonce se někdy za pochodu i zpívalo. Teprve pak se přešlo na náradí nebo na míčové hry. Dnešní mladá skautská generace je někde jinde, o čemž svědčí mimo jiné poněkud problematická úprava skautského kroje a šátku při jejich nošení a stejně tak problematická úcta ke státním symbolům a nanejvýš vlajkám, což se samozřejmě netýká jen občanů České republiky. Svědectví o tom podávají některé sportovní televizní přenosy. Je snad urážlivé a nedůstojné umět dobře pochodovat? Dnešní mládež to ve své většině neumí. A přece je i to dokladem určité vnitřní kázně každého člověka. Ano, současný skauting u nás i ve světě je jiný než ten, v němž vyrostla moje generace. Ale jeho výchovný proces by neměl opouštět určité prvky výchovy mladého člověka. Současní kritici Baden-Powellova a našeho před a poválečného skautingu upozorňují také na údajné riziko škodlivých vlivů nacionalismu a dalších protidemokratických idejí na společnost. Zatímco většina zahraničních národních skautských organizací vychází z Baden-Powella, u nás, zdá se, nosným být Seton. Vznik Baden-Powellova skautingu v Britském impériu nemohou mnozí zapomenout a odpustit. V těchto souvislostech je dost těžké hodnotit úlohu i Giganta a jemu podobných a jejich levicovou politickou orientaci? Kritici Giganta jej činí zodpovědným za současný stav českého skautingu. Skautské hnutí ve skutečnosti sehrálo významnou roli nejen v době existence anglických kolonií, africké a americké rasové segregace, ale, a to je rovněž velmi podstatné, při osvobozovacích aktivitách a postupném vzniku a budování svobodných států z britských i jiných kolonií, jak to připomíná ve své knize *Světový skauting* Eduard Vallory (2016). Skautské hnutí uspělo také nejen u nás v odboji proti nacistické a komunistické totalitě, ale i v jiných evropských zemích. Náš polistopadový skauting se opírá o tři základní principy skautského hnutí (*povinnost k Bohu, k bližním, k sobě*), což přineslo významné jeho obohacení i ve vztahu ke světovému skautskému hnutí. Současně se však v něm k jeho škodě leccos změnilo. Je to svým způsobem jistý paradox, protože, jak o tom hovoří Riki a nejen on v citovaném filmu, se, projevuje jistá přešvihlost výchovných, metodických a dalších požadavků i administrativního rázu, které výchovným činovníkům a vůdcům oddílů komplikují život. Takže na jedné straně byl náš skauting obohacen o skautskou spiritualitu, na druhé straně byl současně administrativně zkomplikován.

Když jsem v roce 1946 absolvoval LŠ a při odchodu vůdce oddílu na vojnu přebral vedení oddílu, chystal jsem vše pro příští letní tábor. Našel jsem tábořiště, vyplnil hlášení (jedna stránka), které mi schválil vůdce střediska, rozdal členům oddílu přihlášky, zajistil lékařskou prohlídku účastníků tábora, vybral účastnický poplatek (platil jsem ho samozřejmě také), naskicl táborový program atd. A to byl tehdy lístkový systém, který vyžadoval, abychom např. odběr masa si předem zajistili v příslušné prodejně atp. Pomáhal mi v tom můj zástupce, ale nikdo jiný. Před několika roky jsem se zúčastnil jednání o výchově a vzdělávání výchovných zpravodajů. Když jsem vyslechl komisní, administrativně složitě a značně nabubřelé povídání jedné mladé nositelky OČK, pochopil jsem, že všechno je jinak. Její slova ve mně vyvolala dojem, že podle ní kdo nemá OČK není skaut vhodný pro výchovnou práci. A není to ojedinělý případ. Ale to už není můj problém. Jen je mi to trochu líto. Konec konců, o některých problémech současného skautingu mluví i Riki v citovaném filmu, jak jsem už výše naznačil. Skauting není věda, ale hra, jak říká Baden-Powell. Pedro k tomu dodává, že *dobře strukturovaná hra*. V citovaném filmu zaznělo, že dobrým skautským vůdcem může být vysokoškolák po několika letech vysokoškolského studia. Vallory ve své knize ovšem píše, že výborným skautským vůdcem může být také člověk s relativně velmi nízkým základním vzděláním. Kdo má pravdu? Často bylo skautům vytýkáno, že na úkor duchovní podstaty skautingu preferují praktický – technický skauting. V současné době bychom mohli položit otázku, není-li teď tomu naopak? Kolik skautů dnes umí postavit tábor a stany s podsadami, když vlastně většinou jezdí do hotového. V onom filmu tuto skutečnost připomíná Standa Balík – Ježek. Tím se samozřejmě nechci nijak dotknout významu skautské spirituality. Je však zcela evidentní, že v našem skautingu dnes převládá organizace na úkor hnutí, jak se toho před mnoha léty obával Baden-Powell a před čím varoval. A, konec konců, současný stav nekoresponduje ani s představami Setonovými. Svojsík svého času volal po jistém primitivismu pro skautské hnutí. Dnes by se nepochybně všichni tito jmenovaní velmi divili. Ale on ten stav odpovídá i činnosti některých zahraničních skautských oddílů, jak mi svého času po listopadu 1989 vyprávěl při své návštěvě u mě v malé chemické laboratoři Národního muzea dnes již zesnulý bratr dr. Radek Kučera, který žil v emigraci v Holandsku a tam působil v našem exilovém skautském hnutí. Jeho líčení skautské schůzky mě značně zklamalo. Ale ani on jí nebyl nijak nadšen a byl z toho dost smutný. I Vallory v citované knížce naznačuje, že ve světovém skautingu je také všechno trochu jinak. Nechci být prohlášen kacífem, ale napsal jsem těchto pár řádků s pocitem jistého smutku v srdci a zklamání. A, pokud vím, nejsem v tom sám.

□ **Duchovní rozměr fenoménu Foglar**

Pavel Hošek je editorem té třetí knihy *Duchovní rozměr fenoménu Foglar* a vstupuje do ní krátkým úvodním slovem. Stanislav Balík – Ježek, zkušený vůdce Jesenické lesní školy, v textu *Jaroslav Foglar, skauting a občanské náboženství*, v jednotlivých kapitolách diskutuje *skauting jako občanské náboženství, Foglarovo dílo, skauting a občanské náboženství, ideál skauting a skautského oddílu, skautský slib, oddílová priorita, a tábor, podnik pro celé muže, místo proměny*. Zdeněk Bauer ve svém textu *Jaroslav Foglar a jeho náboženství* se zaměřil na témata *Od víry v Boha k agnosticismu, mladý katolík, sední za stolík, spirituální vztah k Bohu si zřejmě nevybudoval, k přírodě ano, skauting, Seton a transcendentalisté, indiáni, rudé západy slunce a citový prožitek v přírodě, mým náboženstvím je skauting, než jsme poznali Toho, který je Původcem všeho, byl jsi to ty, kdo nám svítil na cestu*. Petr Dvořák věnuje pozornost *Kauzalitě v narativní struktuře vybraných Foglarových děl*, v kapitolách *co je příběh, osudová událost, hrůzné události, konverze*. Emanuel Hurych v textu na téma *Sakralita pohybu v díle Jaroslava Foglara* se po obsáhlé předmluvě a úvodu věnuje *Mystériu Foglarova díla a možnosti jeho kategorizace v obecných konturách, čtyři navržené kategorie foglarovského mystéria ve vybraných konkrétních případech, filozofická a religionistická reflexe foglarovské zdánlivé dětinskosti, filozofické a religionistické reflexe vybraných prvků foglarovského mystéria, aspekty pohybu ve Foglarově díle, Foglarův vztah ke sportu, Foglarovy pohybové pro-gramy v kontextu výchovy, pohybové inspirace a světa sportu, problém uměřenosti ve světě sportu, některá úskalí pohybové inspirace mládeže moderním sportem, aspekty inspirace mládeže k pohybu: více reality nebo více mýtu?* Ivo Jirásek ve své úvaze *Rychlé šípy „mundus imaginalis“ a implicitní náboženství hodnotí komiks Rychlé šípy, horizont světa Rychlých šípů, fikční světy a možný svět Rychlých šípů, komiks a náboženství, Rychlé šípy jako implicitní náboženství?* Text Tomáše Vučka se věnuje *kráse, touze a lyrickým tónům v prózách Jaroslava Foglara, prožitek krásy jako esteticko-etická zkušenost lyrického charakteru, I. Pocity, které otřesou tvou duší..., II. Měsíci bílý, zářivý, poutníků dálných cest..., III. Nebe hořelo nached..., IV. Pojď se mnou tam, kde nebe je vysoké a modré...*

□ Co k tomu dodat závěrem?

Zatímco obě knihy, jejichž autorem je Pavel Hošek, lze považovat za určitou formu úvahy či eseje (?) než za vysloveně vědeckou práci, i když i v nich je citována použitá literatura a jsou doplněny anglickým souhrnem, což považuji za velmi podstatné a důležité, texty šesti autorů, editované Pavlem Hoškem, rovněž bohatě doplněné citovanou literaturou a anglickým souhrnem, mají již charakter vědeckých studií. Na rozdíl od knih Pavla Hoška bude studium či četba některých kapitol v nich podstatně náročnější. Po pravdě řečeno, ani četba Hoškových knih místy není pro laika snadná. Hoškovy knihy svým zajímavým a náročným obsahem doslova nutí čtenáře k zamyšlení nad vztahem Jaroslava Foglara a Ernesta Thompsona Setona k Bohu, víře a spiritualitě vůbec a způsobu, jak tito autoři oslovovali mládež, dokázali ji zaujmout a působili tak nejen na jejich duchovní a duševní výchovu, ale také jejich vztah v přírodě a k lidství a vyhledává v textech religiózní a spirituální souvislosti. Pavel Hošek a ve třetí diskutované knize také ostatní autoři zcela tímto mimořádným způsobem předkládají své názory čtenáři. Necháávají na něm, zda jejich výklad přijme či nikoliv. I to je velmi důležité.

Necítím se býti plně kvalifikován ke zhodnocení těchto tří diskutovaných publikací z pohledu spirituality a religionismu, nicméně jsem využil této příležitosti k tomu, abych se pokusil upozornit čtenáře na jejich existenci a seznámit ho ve zjednodušené formě s jejich obsahem a přínosem nejen pro přímé příznivce Jaroslava Foglara a Ernesta Thompsona Setona, ale i pro ostatní zájemce o život a dílo těchto dvou mimořádných osobností, ať již z řad skautů nebo ctitelů lesní moudrosti i ostatní veřejnosti. Obsáhlé seznamy použité literatury pak poskytují potřebné informace k hlubšímu proniknutí do poznání a pochopení pozoruhodného života a díla Foglarova a Setonova. Podle Hoška je evidentní, že *Foglar i Seton vnímali přírodu jako dílo Toho, který nás přesahuje, a ve svém skautském respektive woodkrafterském působení v tomto duchu – v této spiritualitě se usilovali každý po svém vést a vychovávat mládež*. Odpovídá to skutečnosti? Není to jen autorova hypotéza, a nejen jeho, jistá spekulace? Život obou, Foglara i Setona, nebyl jednoduchý, byl plný překážek všeho druhu, dokonce možná byl mnohem složitější, než si my dnes dovedeme představit. Překonávání překážek se stalo pro ně celoživotním bojem a úsilím stejně jako zaměření se na výchovu mladé generace. Seton se trvale zapsal nejen do historie světového a českého skautského hnutí a lesní moudrosti, Foglar významně přispěl k rozvoji českého skautingu a jeho výchovného působení a výrazně ovlivnil i život ne-skautské mládeže. Význam obou, Setona i Foglara, je proto svým způsobem velký a respektovaný dodnes. Neměli by být zapomenuti. Dokládají to právě i tyto tři hodnocené publikace. I když jejich čtení či studium nemusí být v některých částech snadné, povede čtenáře k hlubšímu zamyšlení nad duchovní podstatou skautského výchovného hnutí, hnutí lesní moudrosti a v širších souvislostech i smyslem lidského života. Svým obsahem obohatí každého čtenáře. I když, jak jsem již výše naznačil, je na čtenáři, zda autory předložený rozbor a výklad přijme. Prosím, aby tento můj text byl chápán jako zdroj informací a nikoliv jako recenze. Na internetu jsou dostupné tematicky blízký článek Pavla Hoška *Foglaring jako náboženství*, a několik vesměs příznivých recenzí: Zdeněk A. Eminger *Hošek Pavel, Evangelium podle Jaroslava Foglara*, Zdeněk A. Eminger, *Profesor na lesní cestě moudrosti*, Ivo Fencl, *O duchovním rozměru fenoménu Foglar*, Miloš Mrázek, *Foglarův Apoštol Pavel*, Ondřej Vojtíšek, *Evangelium od Bobří řeky*. V šedesátých letech 20. století za komunistické a protifoglarovské protiskautské totality v období jistého dočasného uvolnění došlo v časopise Máj k „boji“ za „návrát“ Foglara. Od té doby uplynulo hodně času a leccos se změnilo. Zdá se však, že jen Jaroslav Foglar – Jestřáb neztratil svůj punc. Je znovu objeven, vydáván a hodnocen. Hoškův text o spiritualitě Foglara a Setona je zajímavý a svým způsobem objevný. Je zřejmé, může inspirovat čtenáře, aby se zaměřil na hlubší poznání Foglarova díla tímto směrem i se speciálním zřetelem na naznačené souvislosti. Foglarovo literární dílo i jeho výchovné působení ve skautském hnutí by tak mohly býti poněkud jinak chápány, vnímány a respektovány, což se v podstatě týká také Setona. I když, a o tom nelze pochybovat, by to vedlo k dalším sporům mezi příznivci a odpůrci nanejvýš Foglara, ale i do jisté míry Setona.

Roudnice nad Labem, duben 2020

Jiří Čejka – Péguy ŘSV

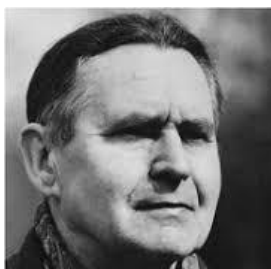
Děkuji bratru Ing. Zdeňkovi Navrátilovi – Fetiškovi ŘSV za obohacení textu příslušným komentářem a bratru PePovi Přechevi za grafickou úpravu textu.

Úpravu pro Zpravodaj SO provedl Kamzík

Wikizdroje o probíraných autorech:

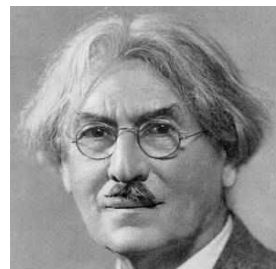
Jaroslav Foglar

https://cs.wikipedia.org/wiki/Jaroslav_Foglar

Ernest Thomson Seton

https://cs.wikipedia.org/wiki/Ernest_Thompson_Seton

Proběhl druhý ročník celostátního setkání Trignis 2020

Nejvyšší Organizátor má tým pořadatelů Trignisu rád, neboť těsně před vyhlášením prvního zá-
kazu shromažďování (nouzového stavu) dopřál uskutečnění již druhého ročníku vzdělávací akce
Trignis 2020.

Letos se účastníků sešlo celkem 427, to je sice o něco méně než minule (někteří se zalekli in-
formací o prvních několika případech koronaviru v ČR), ale my stateční vzdělávaníchtiví jsme si
to užili.

Čekal nás opět nabitý a zároveň atraktivní program, z něhož vybírám jen něco málo.

Ostřílený publicista Marek Vácha (Orko) s darem zdánlivě jednoduše i úplněm laikům popsat
složitě věci si připravil přednášku *Život je umění a umění je třeba se naučit*.

V jeho vystoupení nechyběl nadhled ani vtip („Co je to ideál? Orko má vypadat a chovat se nějak, a proti tomu tu je chmurná realita...“), a dokonce se nebál odlehčit aktuální situaci (popisoval, jak se nedávno mírně nachlazen vracel z And přes Itálii, a při tom si lehce odkašlal). Kromě jiného ve svém vystoupení zmínil zásadu: „Dělej si násilí“, což je poněkud drsná obměna úsloví: „Nejdřív práce, potom zábava“ – sebezápor je totiž důležitý, abychom měli pevnou vůli, aby se z nás stali dobří lidé (talent podmiňuje dril, dril podmiňuje talent). Máme věřit, že naše proměna bude mít dopad na celý svět, u věřících na celou církev. Ve chvílích, kdy stojíme na nějaké životní křižovatce, Bůh k nám přichází a tiše klepe, my máme být připraveni a učinit rozhodnutí. Záleží na každém z nás, každý z nás se má o sebe starat, pečovat o svoji duši – tedy neztrácet čas špatnými filmy, knihami atd.

Orko nás dále vybídl, ať nečekáme návod na život, a připomněl, že odpovědnost bolí, naopak poslouchat je mnohem pohodlnější, proto jsou dnes extremistické strany na vzestupu a sekty mají žně. Máme věřit, jako by vše záleželo na Bohu (viz citace sv. Terezie z Avily: Zorej půdu své duše a ono zaprší), a zároveň používat svůj rozum, rozvíjet svůj potenciál.

Psychoterapeutka Dana Krausová nám v přednášce *Hledání smyslu v každodenním životě* nabídla jakýsi návod, jak se v životě orientovat podle hodnot, a nikoli jen podle potřeb. Zmínila např. filosofa Viktora E. Frankla, podle něhož máme vrozenou schopnost rozeznat dobré a zlé, rozlišit, co je či není pravdivé, a nastolila zajímavou otázku: „co život očekává ode MĚ“ (ne „co JÁ očekávám od života“).

Husitská farářka Martina V. Kopecká se snažila charakterizovat *Duchovní život v současném světě*.

Plzeňský biskup Tomáš Holub dorazil v kompletním junáckém kroji a v rozhovoru s Edym zase pohovořil o tématu *Současná mládež a křesťanství*, kdy zdůraznil zejména dva problémy dnešní doby: neschopnost přijmout závazky a neschopnost koncentrace (podle něj dnešním mladým chybí vytrvalost a ochota se rozhodnout). Ani v tomto dialogu nechyběl humor (Jak dopadne osamělý kněz na faře?

Začne pít, začne s někým sexuálně žít, zblázní se, nebo je svatý...).

Plzeňský biskup se nebál ani citlivých témat, např. problematice sexuálních skandálů v církvi – sám se setkal s několika oběťmi a doslova řekl: „Nemůže nám jít o církev, ale o lidi, které nám Bůh svěřil, o ně se máme starat (církev si ochrání Bůh sám).“ Poté následoval spontánní potlesk. Ten zazněl i po Holubově postřehu, že pro dnešní mladé lidi není církev autentická, je mimo jejich schopnost vnímat, dostává na frak možnost předávat víru dál. Zajímavé bylo i jeho vyprávění, jak se účastnil synody o mládeži (doslova prohlásil, že účast na této synodě pro něj byla jeden z nejkrásnějších zážitků – Edy využil situace a vtipně poznamenal, že synody se účastnila spolu s biskupem Holubem i husitská farářka Martina V. Kopecká, ale samozřejmě ve vsí počestnosti!). Na synodě nadnesl otázku, jak mají mladí dodržovat celibát, když se zamilují třeba už na střední škole, ale vzít se chtějí až po vystudování vysoké školy. Pokud je celibát nad jejich síly, je to opravdu těžký hřích, tedy na úrovni konání masového vraha? Jak to řešit? To je výzva pro dnešní církev!

Po výborném obědě z kuchyně vynikajícího šéfkuchaře Minewakana a jeho pomocníků následovaly bloky zhruba hodinových workshopů, většina se konala uvnitř a sportovní nadšenci (včetně nabídky kolektivních sportů), zápolili s míčem venku na hřišti. Bylo náročné vybírat z celkem 22 možností, ale život není peříčko...

Po dlouhém uvažování jsem zvolila workshop *Jáchymovské peklo 1953* mukla, skauta a neskutečně laskavého člověka Leo Žídka, kterého obelstila Státní bezpečnost, když chtěl odejít do ciziny studovat vysokou školu (tady jako aktivní junák nesouhlasil s komunistickým převratem a neskrýval odpor vůči režimu, takže ani nemohl odmaturovat). Soudci, který odsoudil 21letého Žídka na 8 let do kriminálu za údajnou velezradu, řekl po vynesení rozsudku, že se za něho bude modlit (!!!). Bez dechu jsme poslouchali jeho líčení komunistického vězení, kde nechybělo mučení ani tělesné tresty a nedostatek jídla, zato těžké práce (dobývání uranu na Jáchymovsku v nelidských podmínkách) bylo až až. Naštěstí zažil v pracovním táboře i světlé chvílky, např. tajné mše a občasné setkání s vězňenými kněžími. Když se nás zeptal, zda bychom dokázali svým trýznitelům odpustit, nastalo ticho, že by se dalo krájet. Chvilí nás nechal přemýšlet a pak řekl, že odpuštění je jediná cesta... Můžete se zamyslet i vy – přidám další perly z vystoupení pana Žídka: „Kdo se bojí, poslouchá.“ „Měl jsem svou představu o životě, ale Pán Bůh to zařídil jinak a já myslím, že líp.“

V neděli sloužil mši pan biskup Karel Herbst. Z jeho kázání vybírám citaci: „Každý máme na zemi svůj úkol a máme ho plnit.“ Tím jako by chtěl odkázat na sobotní přednášku Marka Váchy,

který nás nabádal, ať konáme dobré skutky, protože pokud to neuděláme my, nestane se to (nikdo jiný to za nás neudělá).

Poté nám br. Pavel Hošek podkryl *Evangelium lesní moudrosti*, tedy duchovní odkaz E. T. Setona. Viz: <https://youtu.be/msczKQ2bbgw> .

A na úplný závěr nám organizátoři připravili rozpravu účastníků obnovy českého skautingu po roce 1989. Edy, Bobo a Špalek (Jiří Zajíc, Roman Šantora a Tomáš Řehák) nám představili 5 palčivých oblastí týkajících se této obnovy: Duchovní život českých skautů, Junák jako „neřiditelná organizace“, Koedukace, Vzdělávání a akademický skauting a Od života ke hrám aneb „Hrábory“. Bohužel na širší rozbor této často i vtipné trojrozpravy tu není prostor, ale je skvělé, že se o těchto tématech můžeme bavit.

Nesmím zapomenout ani na další lahůdky, které pořadatelé připravili, např. sobotní koncert Žalmana a spol., meditační/modlitební místnost, večerní skautská čajovna s deskovými hrami, nabídka skautských potřeb a literatury.

Již tradičně na závěr děkuji Bohu za takovéto akce, organizátorům za skvělou práci, přednášejícím za jejich vystoupení i účastníkům za fajn atmosféru. Pevně doufám, že se příští březem opět uvidíme na dalším ročníku, a přeji vám i vašim blízkým pevné zdraví.

Ať žije Trignis!

M. Kipetová - Jerry,
středisko Svornost Bělá pod Bezdězem

Navždy odešli

"Nade všechny národy je lidství."

Zemřel Miloslav Stingl, skautským jménem Mauglí,

*19. 12. 1930 †11. 5. 2020,

jeden z nejznámějších českých cestovatelů a etnografů.
Jeho životním mottem bylo právě toto rčení.

Po maturitě na reálném gymnáziu v Karlových Varech odešel do Prahy, kde na právnické fakultě UK vystudoval obor mezinárodní právo a stal se "dvojitíhodným" doktorem práv a filozofie. Poté působil v Akademii věd a postupně získal členství i na několika významných zahraničních univerzitách a vědeckých ústavech. Zároveň byl, díky své vědecké činnosti, přijat i do Société des Américanistes při UNESCO a rovněž do Société des Océanistes při UNESCO.

Navštívil 151 zemí všech kontinentů, hlavním předmětem jeho zájmu pak byly domorodé kultury amerických Indiánů a Eskymáků, australských Aboriginů a také původní obyvatelé Tichomořských ostrovů.

Velkou pomoc u něho našli Indiáni oklahomského kmene Kikapú, kteří se právě během jeho pobytu ocitli v nebezpečí, že přijdou o kmenové pozemky, svůj jediný majetek. M. Stingl proto využil svých kontaktů a jako znalec mezinárodního práva se za věc svých přátel rozhodně postavil. Právo tak jeho zásluhou zvítězilo a Kikapové se mu za to později odvděčili tím, že ho zvolili náčelníkem. To už ovšem M. Stingl byl zpátky v Praze, takže celou záležitost řešila

československá ambasáda ve Washingtonu a Ministerstvo zahraničí. Přes zvláštního posla pak Okima (indiánské jméno M. Stingla, znamenající "Ten, který vede"), obdržel náčelnickou čelenku z orlích per a potvrzení, vyhotovení podle starého zvyku na ručně vyčiněné buvolí kůži. Stal se tak pravděpodobně jediným indiánským náčelníkem ve střední (a možná i celé) Evropě a podle svých slov si toho velice cení. Přestože by z důvodu této své "funkce" mohl mít rovnou 4 manželky, M. Stingl nikdy téhle výhody nevyužil a se svojí jedinou ženou měl 3 děti.

Miloslav Stingl se domluvil 17 jazyky, z nichž některé jsou velmi exotické, a mimo něj jimi hovoří jenom hrstka lidí. Ze svých cest vytěžil náměty k mnoha (cca čtyřiceti) knihám cestopisného charakteru a více než 510 hodin obrazového materiálu. Toho v bohaté míře využila např. německá veřejnoprávní televize, která z něho vybrala a natočila 33dílný televizní seriál nazvaný „Kolem světa s Miloslavem Stinglem“.

M. Stingl nikdy nebyl členem žádné politické strany či hnutí, kromě vědecké práce a publicistické činnosti působil jako předseda redakční rady měsíčníku „Latinská Amerika“, který spolu s několika přáteli v roce 1965 založil, často vystupoval v rozhlasu a svého času moderoval cestopisný cyklus ČST, nazvaný "Klub cestovatelů". V cizině patří k nejnámějším a nepřekladanějším českým autorům.

Byl členem Obce spisovatelů a přesvědčeným vlastencem.

Ač nebyl členem Svojsíkova oddílu, zůstává nezapomenutelným členem skautské rodiny.

Jeden ze zdrojů: <https://www.fdb.cz/lidi-zivotopis-biografie/325620-miloslav-stingl.html> .

Ze skautských řad navždy odešel bratr Stanislav Procházka – Standa. Lounské skautské středisko s lítostí oznámilo, že nás opustil bratr Stanislav Procházka, který byl přesvědčeným skautem tělem i duší. Byl pro lounské středisko inspirující osobností, morální autoritou, vzorem. Stanislav Procházka zemřel v úterý 12. května 2020 ve věku 89 let.

A takhle na něj vzpomínají v Lounech.

Stanislav Procházka – prostě „Standa“ – věnoval svůj život skautingu a výchově mnoha generací. Zažil druhou světovou válku, bourání tábora gestapem, pálení skautských kronik komunisty i zvonění klíčů na náměstí. Už v roce 1945 vedl 3. oddíl, po roce 1968 i po Sametové revoluci se věnoval pro změnu vlčatům. Snad proto si také říkal „fousaté vlče“. Ale ani v době zákazu činnost nesložil ruce do klína. Pracoval s dětmi v TJ Lokomotiva a později v turistickém oddílu v Pragovce, který vedl.

Měl rád přírodu, kanoistiku a svou zahrádku. Pamatuji se na jeho pravidelnou podzimní poznávačku snad patnácti druhů vlastních výpěstků zeleniny, kterou pravidelně udivoval paneláková vlčata. Svým jedinečným nadšením dokázal získat spolupráci potřebných institucí. Po válce například jely skautky na tábor nákladním vagónem. Táborové vybavení nám převážela auta místní vojenské posádky. Protože věděl, jak je důležité mít nějaké zázemí, staral se s láskou o Skautský domov. Když byla po téměř čtyřiceti letech tato dřevostavba rozhodnutím OV KSČ zabavena a rozebrána, těžce to nesl. Jeho zásluhou získalo naše středisko v roce 1990 nynější klubovnu v Masarykových sadech.

Byl velmi šikovný a nebál se žádné práce. Společně se skautskými kamarády postavili na břehu Ohře skautskou loděnici. Uměl postavit krb, vyrobit grafiku, nabrousit pilu, nebo připravit výstavní materiály. Za Standou stojí výroba táborových podsad, stejně jako výroba prvních domovenek, zápisy v kronikách i historický almanach.

Vždycky se staral o růst nové generace. Do jeho rukou složilo slib více než sto vlačů a skautů. Pořádal kurzy, závody, skautské oslavy i letní tábory. Když bylo středisku nejhůř, vzal na svoje bedra vedení střediska. Za svůj bezmála devadesát let trvající život dostal celou řadu vyznamenání (zvláště Skautské lásky a stříbrné Čestné lilie v trojlístku), ale nejvíce si cenil členství ve Svojsíkově oddíle (členem se stal r. 1993, od r. 1995 byl rádcem Podbrdské družiny SO a od r. 2004 kronikářem SO).

Nám, kteří jsme ho poznali, bude chybět jeho nadšení a radost, která tryskala z jeho velkého srdce, které bylo otevřené všem, kteří chtěli naslouchat.

Franta Pošťák Pospíšil

Br. Stanislav bude citelně chybět v řadách nejstarších členů SO!

Dne 20. května 2020 ve věku 87 let navždy odešla členka Východočeské družiny SO

Jaroslava Vejrová - Bába

Sestra Bába „proslula“ především nezapomenutelným kuchařským uměním – ostatně máma od tří dětí by snad ani jinak, jako dlouholetá vdova, nemohla existovat a tak dobře je postavit do života občanského i skautského.

Tento obrázek je jen jedním z mnoha, které by se našly např. z doby, kdy vařila na táborech v Pařezské Lhotě, které skautky a skauti z Junáka Hradec Králové – Kukleny pravidelně pořádají.

Poslední rozloučení se konalo ve smuteční síni v Hradci Králové – Kuklenách dne 29. května 2020 od 10 hodin.

Čest jí vzdali členové oddílu OS z Junáka Hradec Králové – Kukleny i ze střediska v Kuklenách a chybět bude i Východočeské družině Svojsíkova oddílu.

Nezemřela.
Spí, má-li sen, je krásný,
zdá se jí o těch, které
milovala
a kteří milovali ji.

Karolína Kubátová

Zemřela tiše dne 5. 6. 2020 ve věku 92 let.

Sestra Kája patřila k nejstarším členkám Svojsíkova oddílu; bude chybět jak Východočeské družině SO, jejíž setkání se ráda účastnila, tak oddílu celému. Poslední rozloučení proběhlo v rodinném kruhu.

Dne 12. června 2020

zemřel br. Miroslav Klepáč - Mirek, narozený 8. 1. 1925.

Miroslav Klepáč se narodil v Brně, kde prožil celý svůj život. Skautovat začal v roce 1937 v Černošicích. Za války se kvůli incidentu s příslušníkem gestapa zapsal do protektorátního vládního vojska, se kterým byl v roce 1944 odvelen na frontu do Itálie. Na jaře roku 1945 se mu společně se třemi kamarády podařilo uprchnout do Švýcarska. V červenci 1945 se vrátil domů, dodělal si maturitu a nastoupil v První brněnské strojírenské jako účetní. V roce 1945 pomáhal obnovit skauting v Židenicích, stal se vůdcem 94. chlapeckého oddílu. Po roce 1950 tento oddíl převedl nejdříve pod Sokol, poté pod turistický oddíl mládeže, než se v roce 1968 mohl stát opět skautským. Stejně tak fungoval i v letech 1970-1989, tedy v období dalšího zákazu. V krátkých dvou letech obnovy byl Miroslav Klepáč vůdcem střediska. Tím se stal i v roce 1989 a středisko vedl ještě dlouhých šest let. Poté je předal a dál vedl oddíl oldskautů.

Patřil ve Svojsíkově oddíle k nejstarším členům, v jejichž radách bude citelně chybět.

Poslední rozloučení bylo ve čtvrtek 18. 6. 2020 v 11:00 v Krematoriu města Brna.

Pohnutý životopis br. Mirka viz: <https://www.pametnaroda.cz/cs/klepac-miroslav-20120423-0> . Jeho památku nese i nadále

PŘED UZÁVĚRKOU

Západočeské muzeum v Plzni

Národopisné muzeum Plzeňska, náměstí Republiky 13

12. 5. - 26. 7. 2020

Otevřeno: úterý - neděle: 10.00 - 12.00, 12.30 - 18.00

www.zcm.cz

Virtuální vernisáž k výstavě

"Skauti v boji za svobodu"

Zveřejněno 6. 5. 2020

Ve středu 29. 4. 2020 se (nejen) pro skautskou veřejnost natáčela první virtuální vernisáž v historii Západočeského muzea. Video natočil a také sestříhal Václav Marian.

Video viz odkaz: <https://youtu.be/hVdb5NWZp4s> .

Výstava „Skauti v boji za svobodu“ je věnována podílu plzeňských a západočeských skautů na odboji mezi lety 1939–1945.

Připomínají se přípravy organizace k obraně vlasti, zapojení skautů do

odboje v Československu i v zahraničí.

Opomenut není ani konec války, květnové povstání a zapojení americké a ruské armády do osvobození.

Nastíněna je také poválečná spolupráce československých a amerických skautů a obnovení Junáka. Osudy členů organizace jsou znázorněny nejen prostřednictvím fotografií, ale i předmětů denní potřeby, uniforem, odznaků a vyznamenání.

Vzhledem k postupnému uvolňování vládních opatření je možné výstavu, stejně jako všechna plzeňská muzea a stále expozice, navštívit od 12. května 2020.

V důsledku pandemie nebyli, letos jen skromnému oficiálnímu aktu, přítomni žádní skauti, sokolové a další jindy obvyklí účastníci; také účast médií byla oproti dřívějším létům skromnější.

Bohužel nepřijeli ani pamětníci osvobození Plzně, kteří dříve v pěkném počtu přijíždě-

děli hlavně z USA, ale i z dalších zemí, kde pamětníci dosud žijí – jejich počet v důsledku pokročilého věku stále klesá.

Výstava měla být jedním z bodů programu Trojsetkání 2020 Kmene dospělých Junáka s oldskauty Polska a Slovenska, plánovaného na dobu oslav osvobození Plzně americkou armádou a bohužel zrušeného.

NOVINKY SVOJSÍKOVA ODDÍLU

Příspěvky zasílejte buď písemně na adresu:

anebo elektronicky redaktorovi na e-mail:

Interní informace

Vladislav Jech
Jilovská 46
252 44 Psáry

vjech.kamzik@volny.cz

Určeno pro potřebu Svojsíkova oddílu, distribuováno do jeho družin; v případě použití výjatků, odkazů apod. žádáme důsledně uvádět zdroj, tj. ročník, číslo a stranu ZPRAVODAJE, odkud bylo čerpáno!